

Ν. Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

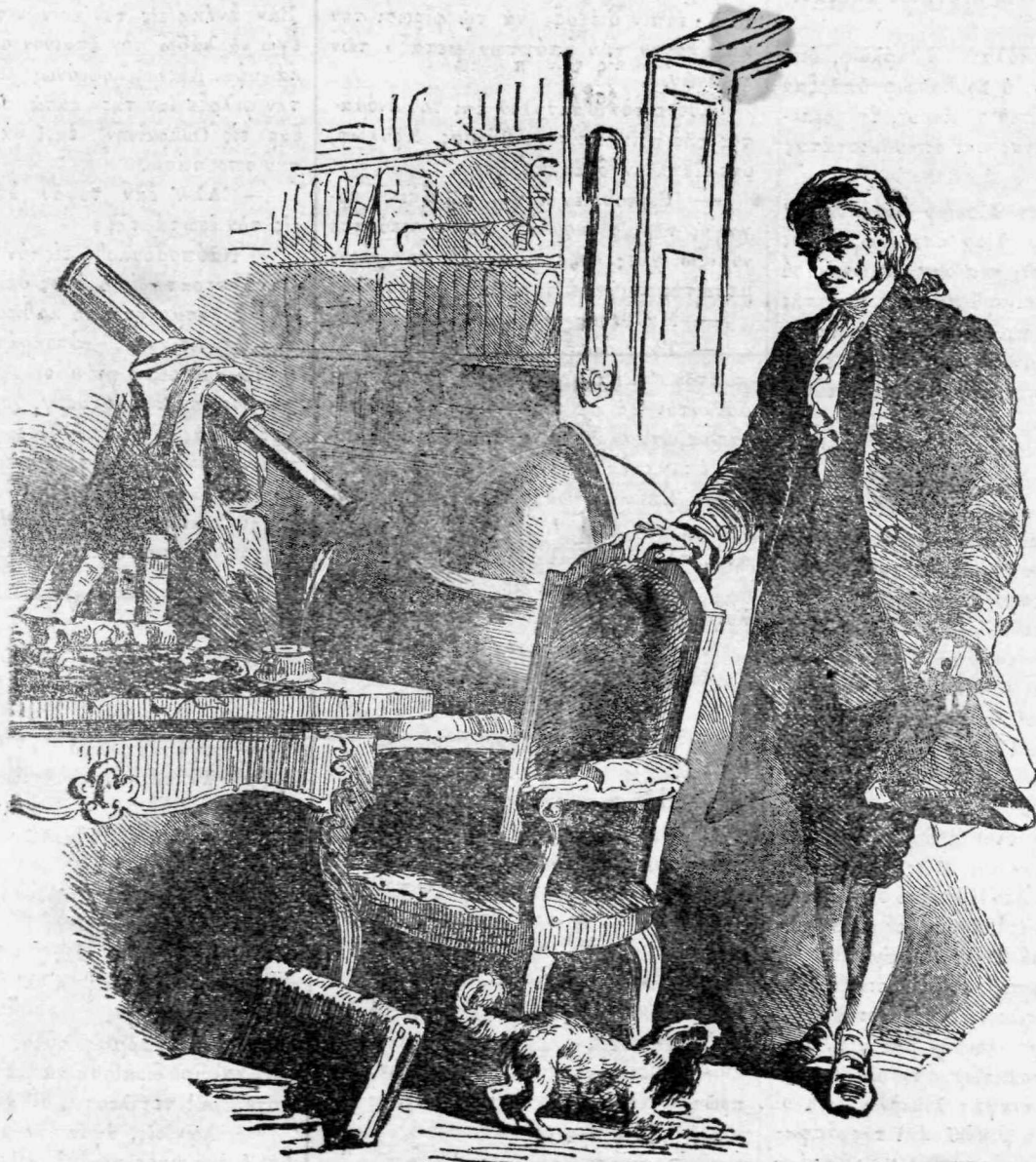
Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
'Επί της διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶ καὶ Γερανίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἑτησίᾳ δρ. Ν. 8 ἑξαμ. » 5 τὰς ἑπαρχ. ἑτησίᾳ » 10 ἑξαμ. » 6. τῶ ἑξωτερ. ἑτησίᾳ φρ. 15.	Αἱ Ῥι. σίδες Παρθένοι ἢ σκιναὶ τῶν Μηθρυστῶν. — Λέρδος Βύρων, ὑπὸ Κ. Γ. Εἰένου (συνέχ. καὶ τέλος) — Ἄσκησ. ὑπὸ Νικοῦ δού Γ. Ἰγγλ. σκη — Ἀπο- γραφικὰ (συνέχ. καὶ τέλος) — Ἰστίχαι ὑπὸ Κλεάνθ. Παπάζογλου. — Ποιήλα	Ἐν Ἀθήναις λεπτὰ 10. τὰς ἑπαρχίαις .. » 15. τῶ ἑξωτερικῶ ... » 25. Φύλλα προηγούμενα

Ἀδάμα Ἀδάμα ὀλίγον γνωρίζεις τὸ κακὸν ὅπερ ἔπραξες

ΑΙΡΩΣΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ*

Η ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΛΕΝΙΣΤΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΚΥΑΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τρίτου τμήματος, ὅστις ἐνταυτῷ τυγχάνει γενικὸς ὑπασπιστὴς τοῦ αὐτοκράτορος, εἶνε ὁ ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς αὐτοκρατορίας, ὁ πρῶτος ἐκ τῶν ἐμπίστων τοῦ Τζάρου. Μόλον ὅτι δὲν ἔχει τὸν τίτλον τοῦ ὑπουργοῦ, παρίσταται ἐν τούτοις εἰς τὰ ὑπουργικὰ συμβούλια καὶ κέκληται ἀποφασιστικὴν ψῆφον.

ὑπὸ τὸν Νικόλαιον ὁ Ἀρλώφ, ὑπὸ τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Σουβαλώφ ὑπῆρξαν οἱ ἐπισκομότεροι τοῦ Κράτους, ἐπιφορτισθέντες λεπτοτάτα καὶ σπουδαιότατα ὑπερρεσίας.

Ὁ στρατηγὸς Τρεπόφ εἰσῆλθεν ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ λίαν στενοχωρημένου ἐκ τῶν αὐστηρῶν παρατηρήσεων τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ πρὸ πάντων περὶ τῆς ἐρυθρᾶς ἐπιστολῆς, περὶ ἧς οἱ πράκτορες τοῦ δὲν τῷ ἀνέφερον τίποτε. Δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῆ τὴν νύκτα καὶ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐξδόμης πρωϊνῆς ὥρας ἔσπευσεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τρίτου τμήματος. Μετακλήσατο τὸν ἀρχηγὸν τῶν χωροφυλάκων, εἰς ὃν ἀνεκάλωσε τὰς παρατηρήσεις καὶ τὰς διαταγὰς τοῦ αὐτοκράτορος δὴν τὰς ἰδικαῖς του. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν χωροφυλάκων ἐξέσπασε — κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον — τὴν χολὴν του ἐπὶ τῶν συνταγματάρχων, οἱ συνταγματάρχαι ἐπὶ τῶν λοχαγῶν, καὶ οὕτω κατ' ἀκολουθίαν μέχρι τῶν πτωχῶν γραφῶν καὶ κλητῶν τοῦ γραφείου.

Πῶς δὲν ἠδυνήθη οὐδεὶς νὰ μάθῃ πόθεν προήρχετο ἡ δικηκρούς τοῦ ἐπαναστατικῆς κομιτάτου; Πῶς οἱ αὐθάδεις οὗτοι κλητῶν δὲν εἶχον ἐτι συλληθῆ;

— Ἐ διάβουλε! ἐφώνησεν ὁ κίωτατος ἀρχηγὸς τοῦ Τρίτου τμήματος εἰς τοὺς πράκτοράς του, εἰσθε λοιπὸν ὅλοι ἐρωτομανεῖς, τυφλοὶ, μεθυμένους ἢ ἀσθενεῖς; Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν πλέον ἐν Πετρούπολει εἰς πράκτορα πιστὸς καὶ μετῆλον. Θὰ ἦνε ἀνάγκη λοιπὸν ἐγὼ προσοπικῶς νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ αὐτοκράτορος καὶ νὰ γίνω ἐγὼ αὐτὸς πράκτορας;... Προσέξατε! Θέλω μέχρις ἐσπέρας ὁ γράψας ἢ οἱ γράψαντες τῆς ἐπιστολῆς ταύτης νὰ κείνται σιδηροδέσιμοι!

— Ἀλλά, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ

δειλῶς εἰς ὑφιστάμενος, δὲν εἶνε διόλου ἀπιθάνον ἢ ἐπιστολὴ αὐτὴ νὰ ἦτο ἔργον παράφρονος τινος.

— Ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρει τοῦτο· ὀφείλομεν νὰ εὐρωμεν τὸν παράφρονα αὐτόν. Καὶ τόσον τὸ θέλω καὶ τὸ διατάττω τοῦτο καὶ τόσον εἶνε δυνατόν ὅσον καὶ τὸ ὅτι ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν εἶνε συνωμότης καὶ οὐχὶ παράφρων. Βασιλεῦσι ἐν Πετρούπολει ὑπόκωφος θόρυβος, ἀκούετε;! Διπλασιάσατε, ἐάν ἦνε ἀνάγκη, τὸν ἀριθμὸν τῶν πρακτόρων ἢ ἐπιστολὴ λέγει ὅτι συνωμῶται ὑπάρχουσι παντοῦ· ἐστὲ διασκορπισμένοι παντοῦ. Διατάσσω: Πάντες οἱ ὑποπτοὶ εἴτε εἰς τὰς εὐγενεῖς ἀνήκουσιν, εἴτε εἰς τὸν ὄχλον νὰ ἐπιτηρῶνται αὐστηρότερον.

Κατόπιν διέταξε νὰ τῷ φέρωσι τὸν κατάλογον τῶν ὑπόπτων μεταξὺ τῶν εὐγενῶν.

Ἔθετε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τῆς πριγκίπισσας Βάνδας Κρυλώφ, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Στάκελβεργ.

— Ἐρχεσθε ἐν καιρῷ, τῷ εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας. Δὲν ἐχορεύσατε νομιζῶ χθὲς τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν χορὸν μετὰ τῆς πριγκίπισσας Βάνδας Κρυλώφ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ πρίγκιψ.

— Τὸ πρῶτον τοῦτο μᾶς εἶνε ὑποπτον. Ἡ καλλονὴ τῆς, ὁ βαθμὸς τῆς δύνανται νὰ μὲ φέρωσι εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἂν ἦνε, εἶνε ἐπικίνδυνωδέστατος ἐπαναστατικὸς πράκτωρ.

— Ἐπικίνδυνωδέστατος; αὐτὴ ἡ θεσπέσια ὑπαρξίς; Διὰ τὸν ἔρωτα, μάλιστα, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ τὴν κυβέρνησιν.

— Ἀγαπητέ μοι πρίγκιψ, ἀγνεῖτε λοιπὸν τί συμβαίνει ἐν Πετρούπολει;

Καὶ τῷ παρέστησεν συντόμως τὰς προόδους τοῦ κοινωνισμοῦ, ὄχι μόνον παρὰ τῷ λαῷ ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν εὐγενῶν καὶ πρὸ πάντων παρὰ τῆ νεολαίας.

— Πῶς ἢ ἀναχωρήσατε ἵνα ἐνεργήσατε ἀνακρίσεις εἰς τὴν μεσομβρινὴν Ῥωσσίαν, εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθητε τὰς δοξασίας τῆς πριγκίπισσας. Ὁ πρίγκιψ ἀναμφιβόλως, εἶνε συνταρητικώτατος· ἀλλὰ δὲν βλέπομεν καθ' ἑκάστην τέκνα πρετβεύοντα ἐναντίας τῶν γονέων των ἀρχά; Διατελεῖτε ἐν σχέσει μετὰ τοῦ πριγκίπτος;

— Χθὲς παρουσιάσθην εἰς αὐτὸν κατὰ πρῶτον, ἀπεκρίνατο ὁ Βασίλειος.

— Τοῦτο ἀρκεῖ.

— Λοιπὸν τι ὀφείλω νὰ πράξω;

— Νὰ ζητήσατε ν' ἀνακαλύψητε ἐάν ἡ νέα εἶνε μηδενίστρια, ἐάν ἀνήκει εἰς ἐπαναστατικὸν τινα σύλλογον ἢ εἰς μυστικὴν τινα ἐταιρίαν. Ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν θξύδερκεϊάν καὶ τὴν διορατικότητά σας, ἀγαπητέ μοι μέλλων διπλωμάτα.

Δύο ὥρας μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ὁ πρίγκιψ Στάκελβεργ ἐπανήρχετο κεκυφῶς εἰς τὸ Τρίτον τμήμα.

— Λοιπὸν; τῷ εἶπεν ὁ στρατηγός.

— Οὐδὲν ἠδυνήθην νὰ ἐνοήσω. εἶνε θεία ὑπαρξίς ἢ νέα αὐτῆ' εὐφυῆς, γενναϊόφρων, ὑπερήφανος, συνετὴ, ἐρωτότροπος, θελκτικώτατη ἐν μιᾷ λέξει.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ποῖον εἶνε τὸ συμπέρασμα τῶν παρατηρήσεών σας;

— Νὰ ἐπιτηρῆται, ἀπεκρίθη ὁ Στάκελβεργ.

Ὁ στρατηγὸς ἐσημείωσεν αὐθωρεὶ παραπλευρῶς τοῦ ὀνόματος τῆς Βάνδας τὴν φράσιν «ὕπο ἐπιτήρησιν.»

Μὴ, μὴ, ἐφώνησε ζωηρῶς ὁ Στάκελβεργ. Μὴ γράφετε τὴν λέξιν ταύτην. Ἐάν ἀνήκει εἰς τὸν κοινωνισμὸν, θέλω ἐγὼ νὰ λάθω τὸν ἔπαινον ὅτι τὴν ἀνεκάλυψα. Λίαν φιλοφρόνως μοὶ προσέφερε τὴν φιλοξενίαν τῆς κατὰ τὸ προσεχὲς ἔαρ εἰς Οὐκραίνην· ἐκεῖ θὰ δυνήθω νὰ τὴν σποδάσω.

— Ἀλλ' ἐάν τυχὸν ὑπεδουλοῖσθε εἰς τὸν ἔρωτά της;

— Νὰ ὑποδουλοθῶ εἰς τὸν ἔρωτα, ἐγὼ; Ποτέ, στρατηγέ, ὁ ἔρωσ δὲν θὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω τὸ καθήκον μου καὶ τὴν ὑπερρεσίαν τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἐν τούτοις ὁ πρόνομος Τρεπόφ, ἐξηπάτησε τὸν Στάκελβεργ, προσποιηθεὶς κατ' ἀρχὰς ὅτι ἀπέσβεσε τὴν ἄν πρότινων στιγμῶν εἶχε γράψει παραπλευρῶς τοῦ ὀνόματος τῆς Βάνδας τρομερὰν φράσιν, καὶ τούτου ἀναχωρήσαντος ἔδωκε τὰς δεούσας διαταγὰς.

XIV

Ὅταν ἡ Βάνδα εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης της, εὗρεν αὐτὴν ὀλοφρομένην.

— Ἀγαπητὴ Νκαδέγα! Ἡ ἐπιστολὴ σου μ' ἐλόπησεν ὑπερμέτρως. Τί λοιπὸν συνέβη;

Ἡ Νκαδέγα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της.

— Ἡ ζωὴ μου ἀπώλετο, ἀπήντησε μετὰ ἐσθεσμένης φωνῆς.

— Καὶ ἀπελπίσθης τόσον διότι σὲ ἠπάτησεν εἰς ἀνήρ; Ἀλλ' ὅλοι ἀπατώσι τὸ ἀγνοεῖς;

— Ὁ ἀνὴρ ὅμως οὗτος εἶνε σύζυγός μου καὶ μοὶ ὠρκίσθη νὰ μὲ ἀγαπᾷ πάντοτε. Ἄ! τετέλεστα δι' ἐμέ!

— Ἀγνοεῖς, ἀγαπητὴ μου Νκαδέγα, ὅτι ὁ Ῥωσσικὸς κώδικς εἶνε πολὺ ἐλαστικὸς εἰς τὸ περὶ γάμου κεφάλαιον; Δύνασαι νὰ ζητήσης διαζύγιον καὶ ν' ἀνακτήσης τὴν ἐλευθερίαν σου.

Καὶ πιστεύεις ὅτι τοῦτο εἶνε τόσῳ εὐκόλον;

— Τὰ πάντα εἰσὶ κατορθωτὰ ἐν Ῥωσσίᾳ διὰ τῶν χρημάτων.

Ἡ Ναδέγα ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν.
— Ἄχ! ἀγαπητῆ μου Βάνδα! ἡ δυστυχία μου εἶνε ἀνεπανόρθωτος· δὲν σοὶ τὸ ἔγραψα; τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη.

Καὶ ἡ τρυφερὰ γυνὴ ἐξεργάγη εἰς λυγμούς.

Ἡ Βάνδα ἀφῆκε νὰ διελθῇ ἡ ἔκχυσι; τῆς λύπης ἐπίτινας στιγμάς, καὶ παρεστήρει τρυφερῶς τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἐκείνην ἀπαλὴν ὑπαρξίν, ἐν ἡλικίᾳ μὲλι; εἰκοσιν ἐτῶν, ἕνεκα τῆς ἐσχάτης ἀπελπισίας καὶ ἀπογνώσεως εἰς ἣν εἶχε περιπέσει.

Ἡ Ναδέγα Λιτζανόφ ἦτον ὁ ἀληθὴς βουσσικό; τύπος. Ἡ χρυσοῦξανθος κόμη τῆς ἔστρεφε καθαρὸν καὶ λευκὸν ὡς ἀλάστρον μέτωπον, καὶ ὅταν ἀνύψου τὰ μακρὰ βλέφαρά τῆς ἐξηκοντίζοντο ἀστραπαὶ ἐκ τῶν μεγάλων κυανῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Αἱ συνήθως βόδιναί παρειὰί τῆς ἦσαν ὡχραὶ καὶ ἔφερον ἐρυθρὰ; κηλίδας. Τὸ χάριεν αὐτῆν χεῖλος, ὅπερ ἔλεγε τις ὅτε ἐπλάσθη μόνον ἕνα μειδιᾶ ἦτο συνεσταλμένον ὑπὸ τῆς πικρίας καὶ τῆς ὀδύνης.

Τόσῳ σφοδρὰ ἦτον ἡ θλίψις τῆς, ὥστε εἶχε ἐντελῶς λησμονήσῃ νὰ εὐπρεπισθῇ. Ἀλλὰ τὸ ἐπίχρι ἀνάστημά τῆς προσέειπε ἐλκυστικώτερα θέλγητρα ἐντὸς τῆς ἀφελούς ἐκ κασμιρίου ἐσθῆτός τῆς.

— Εἶνε τόσος καιρὸς ἀφ' οὗ δὲν σὲ εἶδον, ἐπανέλαβεν αὐτῇ. Ἡ παρουσία σου πόσον με ζωογονεῖ! ὦ! σ' εὐγνωμονῶ.

— Τὸ βεβαίον εἶνε ὅτι μεγαλοποιεῖ τὴν συμφορὰν σου· ἐὰν ἔβλεπε; περίξ σοῦ πόσοι ὑποφέρουσι περισσώτερον σοῦ, ὅκ παρηγορεῖσο.

— Δὲν ὑπάρχει ὀδύνη ἐν τῷ κοσμῷ δυναμένη νὰ παραβληθῇ μετὰ τὴν ἰδικήν μου. Θέλεις βεβαίως νὰ μοὶ διηγήσῃς περὶ τῆς πείνας, τῶν στερησεων ἀλλ' οὕσα βεβαίως περὶ τοῦ ἔρωτός του ἠθελον ὑποστῆ ἄνευ οὐδεμιᾶς μεμψιμοιρίας τὸ ψῦχος, τὴν πείναν.

— Καὶ τοὺς πόνους τῆς ἐργασίας;

— Ναί· ὅκ ἐργαζόμην διὰ τῶν ἰδίων μου χειρῶν, ἀν ἠδυνάμην νὰ ἐλπίζω ὅτι οὕτω κἀν θ' ἀνακτῆσω τὸν ἔρωτά του.

— Ὡς παρατηρῶ, φαίνεται ὅτι δὲν ἐγνώρισας καλῶς, ἢ μάλλον οὐδόλως, τὰς θλίψεις τοῦ ἐπαχθοῦς βίου τοῦ λαοῦ!

— Ὡς παρατηρῶ δὲ καὶ ἐγώ, φαίνεται ὅτι ποτὲ δὲν ἠγάπησες, ἀγαπητῆ Βάνδα, ἀπεκρίθη ἡ Ναδέγα.

— Πῶς τὸ εἰκάσεις;

— Ἠγάπησες; οὐ;

— Εἶμαι εἰκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους· φρονεῖς λοιπὸν ὅτι δύναται τις νὰ φθάσῃ τὴν ἡλικίαν ταύτην, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ παλμόν ἐν τῇ καρδίᾳ;

— Μοὶ ἔκρυπτες λοιπὸν τὸ μυστικόν σου· τὸ ἔκρυπτες ἀπὸ ἐμέ, τῆ;

ὅποιαν ἀπεκάλει; τὴν καλλιτέραν σου φίλην.

— Ὄφειλον νὰ μὴ σοὶ τὸ εἶπω.

Ἦτο ἔρω; ἰκατόρθωτος, ἀπραγματοποίητος, ἰδύνατος.

— Πῶς! Ἠγάπησες ἴσως κἀνενα ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ αὐτοκράτορος;

— Ὄχι, ἀγαπητῆ· μὴ ἐρεῖνα διότι δὲν θὰ μάθῃς τι.

— Πῶς λοιπὸν; Σὺ ἡ αὐστηρὰ φιλόσοφος, παρεσύρθης καὶ σὺ ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ τούτου πάθους;

— Μάλιστα· καὶ ὁμολογῶ ὅτι μοὶ ἐδέεσεν ἰκανὸν θάρρος καὶ ἰσχυροτάτη θέλησις διὰ νὰ πνίξω τὸν ἔρωτα ἐκείνον, ὅστις με κατέλαβεν ἐξαπίνης καὶ ὀρμητικώτατα. Ἀλλ' ἐν τέλει, μὴ ὀμιλῶμεν περὶ ἐμοῦ, ἀλλὰ περὶ σοῦ, προσφιλεστάτη μου δυστυχίῃ.

— Καλῶς· ἀλλ' εἰπέ μοι· ἐκεῖνος δὲν σὲ ἠγάπα;

— Πιστεύω ὅτι με ἠγάπα· ἀλλ' ἦτο, σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ἔρω; ἀδύνατος. Ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ ἐτέρων ἀντικειμένων, σὲ ἰκετεύω.

— Καὶ ἐν τούτοις κατώρθωσες νὰ ἰαθῇς;

— Νὰ ἀνακουρισθῶ τοῦλάχιστον.

— Ἄχ! ἀν ἠδυνάμην καὶ ἐγώ ὁμοίως νὰ εὐρῶ μικρὰν ἀνακούρησιν, εἶπεν ἡ Ναδέγα, αἰσθάνομαι ὅτι ἠθελον σωθῆ· ἀλλὰ δι' ἐμέ δὲν ὑπάρχει ἀνακούρησις, παρηγορία· αὐτὸν ἀναπολῶ ἀκαταπαύστως· ὁ ἔρω; του με κυριεύει· ἡ ζυλοτυπία με καταβιβρώσκει· ἔχω ὀδυνηρὰς αὐπνίας· ὁ δὲ ὀλιγος ὑπνος μου ταρασσεται ἀπὸ φρικώδη ὄνειρα. Ἐνίοτε ἐπέρχονται στιγμαί, καθ' ἃς νομίζω ὅτι τὸ λογικόν μ' ἐγκατέλιπε.

— Ἀπὸ πόσου καιροῦ ὑποφέρεις οὕτω;

— Ἀπὸ πολλῶν μηνῶν.

— Καὶ δὲ μοὶ ἔλεγε; τίποτε;

— Δὲν ἔτρεφον ἢ ὑπονοίας ἀλλὰ τόρα ... φεῦ! εἶμι! πεπεισμένη.

— Πῶς; ὦ! εἰπέ μοι τὰ πάντα· τίποτε δὲν ἐλαφρόνει τὸν πόνον ἐνὸς πάσχοντος ὅσον τὸ νὰ ἐκμυστηρευθῆται τὰς ὀδύνας του εἰς φίλην καρδίαν.

— Φεῦ! ἤρχισε διηγουμένη θλιβερῶς ἡ Ναδέγα· ἡ εὐτυχία μου ἦτο λίαν βραχεῖα. Ἐρχομαι δὲ τώρα νὰ πιστεύσω ἀκόμη ὅτι οὐδέποτε με ἠγάπησε πραγματικῶς, ἐνῶ ἐγώ τὸν ἐλάτρευον· ἐνίοτε ἐλέγον καθ' ἑαυτὴν· Ἐάν ἡ ἀδιαφορα του εἶνε συνέπεια ἐνθυμησεῶς τινος θὰ δυνθῶ νὰ τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ τῶν ἀναμνήσεων τούτων, ἐάν ἡ ψυχρότης του εἶνε ἐπίπεπος θὰ δυνθῶ νὰ τὸν θερμάνω διὰ τοῦ περισσεύοντος πάθους μου! Ἄχ! Ἐνίοτε ἠσθάνετο ἐξάψεις πάθους. Μὲ περιεπτύσσατο τότε ἐμμανέστατα, με συνέσφιγγεν ἐπὶ τῆ;

καρδίας του παραφόρως καὶ μοὶ ἀπῆλθνε τοὺς θελκτικώτερος καὶ θερμοτέρους λόγους· ἀλλ' αἴρνης κατόπιν, μετὰ τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας κατελαμβάνετο ὑπὸ ἐντελοῦς πρὸς ἐμέ ἀδιαφορίας· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ψυχροί, ἀπλανεῖς· τότε, ὅταν τῷ ὀμίλου δὲν με ἦκουε. Ἐξ ὅλων τούτων ἐνόησε ὅτι ἐνεθυμεῖτο γυναῖκα τινά, ἣν ἦτον ἀδύνατον νὰ λησμονήσῃ. Μετὰ τρεῖς μῆνας ἀπουσίαζε συνεχῶς, ἐμάνθανον ὅτι ἐπαιξε. Ἐθράδυνε πολὺ νὰ ἐπιστρέφῃ τὴν νύκτα, καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ πόθους του τοῦ νὰ μὴ με ταρατῆ ἀνεπαυομένην, ἠθέλησε νὰ ἐτοιμάσῃ δωμάτιά τινά εἰς τὴν βορείαν πτέρυγα τοῦ μεγάρου. Ὁ χωρισμὸς οὗτος μοὶ κατεσπάραξε τὴν ψυχὴν· καὶ ἐν τούτοις τὸν ὑπέμενον, ὄχι ὁμως καὶ χωρὶς νὰ παραπονῶμι.

— Ἔσχε; ἀδικον. Δὲν ἔπρεπε νὰ ταπεινωθῇς τόσον· ὄφειλες νὰ μὴ παραπονῆσαι.

— ἴσως ἠδύνασο σὺ, ἀν ἦσο ἐν τῇ θέσει μου, διότι εἶσαι γρανίτης· ἀλλ' ἐγώ; ...

— Σὺ εἶσαι κηρὸς ἀπαλό; ααο;.

— Ἐγὼ δὲν ἠδυνήθην τέλος πάντων νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ παραπονῶμαι. ἐπανελάβεν ἡ Ναδέγα. Ἐβλεπε τὰ δάκρυά μου ἦκουε τοὺς στεναγμούς μου· ὦ! εἶσι προτιμώτεροι αἱ ἰκεσίαι καὶ τὰ παράπονα ἢ αἱ πικραὶ μομφαί. Ἐν τούτοις ὑπέμενον. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ χωρισμὸς ἐγένετο οὕτως ἐντελῶς, ὥστε πολλάκις καὶ τρεῖς ἐβδομάδας παρήρχοντο χωρὶς νὰ τὸν ἴδω. Ἦτο πλέον τοῦ χωρισμοῦ ἦτον ἐγκατάλειψις. Πολλάκις ἤρχόμην παρὰ σοὶ καὶ δὲν σ' εὐρισκον, καὶ ὀργιζόμην μὴ δυναμένη νὰ ἐμπεπιστευθῶ εἰς οὐδένατὰς πρὸς ἐμέ περιφρονήσεις το συζύγου μου. Ἦθελον ἐν τούτοις νὰ μάθω· ἀλλ' εἰς τίνα ν' ἀπευθινθῶ; Μετ' ἐτέβαινον συνεχῶς εἰς τὸ θέατρον ἕτιν τι θεωρεῖω περιφράκτω. Ἐδόθησαν ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἐσπέρας παραστάσεις ἐκτακτοί. Ἡ Πάττη καὶ ὁ Νικολίνης ἐμελπον. Ἀναμφισβήτως ἄπασα ἡ καλὴ κοινωλία θὰ ἦτο συνηγμένη· ἐάν ἠγάπα τινά· ἐκ τῆς κοινωρίας ταύτης, ἔπρεπε νὰ ἦτον ἐκεῖ· δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Ἐάν ἠγάπα γυναῖκα τινά τοῦ θεάτρου ὡς εἶχον τινὰς ἀφορμὰς νὰ ὑποπτεύωμαι, βεβαίως καὶ τότε θὰ ἦτο ἐκεῖ. Καὶ τάλλουσα ὄλη, ἀνέμενον, ἐξετάζουσα προσεεῖκῶς ὄλα τὰ θεωρεῖα, κατασκοπεύουσα ὄλα τὰ πρόσωπα. Τέλος, ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει ἐξάνη παρὰ τὸ πλεῖστον γυναικὸς ἀρκετὰ ὥραιας ... καὶ ἦτις σοὶ ὁμοίαζε ὀλίγον, ἀλλ' ἦτο μηδὲν πρὸ σοῦ.

— Ἀ! εἶπεν ἡ Βάνδα.

— Μάλιστα εἶχε τοὺς αὐτοὺς μετ' ἐβ

ὀφθαλμούς, ἀλλ' ὀλιγώτερον ὠραίους, ὀλιγώτερον ἔλυστικούς.

— Καὶ ἡδυνήθη; νὰ μάθης ποία ἦτον αὐτὴ ἡ γυνή;

— Μάλιστα ἐνεπιτεύθη εἰς τὸν πατέρα μου, ὅστις ἀπηυθύνθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ ἐμάθαμεν ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε τις τυχοδιώκτις πολωνῆς ἀρκετὰ ὠραία, ἀλλ' ἀγνωστος εἰσέτι εἰς τὸν καλὸν κόσμον. Ὁ Στέφανος τὴν εἶχε συναντήσει κατὰ τύχην καὶ ἀμέσως ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος. Τῇ εἶχε προμηθεύσει μεγαλοπρεπῆς μέγαρον, ἀμάξας καὶ ὑπερηφάνους ἵππους. Τέλος μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας δὲν τὴν ἐγκατέλιπε πλέον. Διέμενε παρὰ τῇ γυναικὶ ταύτῃ, ἐδίδοε χάριν αὐτῆς ἔρωτάς καὶ ἐσπερίδας. Ὅσα δὲ καὶ ἂν ἦτον ἄπειρος ἡ περιουσία του δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη πολλοῦ χρόνου, ἵνα ἀσπασθεῖ καθ' ὀλοκληρίαν μὲ τοὺς αὐτὴν διαίταν.

— Καλὰ σοὺ τότε τί ἔκαμες;

— Τῷ ἔγραψα μίαν ἐπιστολὴν τόσῳ συγκινητικῇ, ὥστε ἔσπευσε, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας μου, ἠσπάσθη τὰ γόνατά μου καὶ μοὶ ἐζήτησε τελείαν συγγνώμην. — Ἀλλὰ τότε, τὸν ἠρώτησα, ἐὰν μετανοῆς εἰλικρινῶς διατί δὲν ἐπιστρέφεις εἰς ἐμέ; — Ἐὰν ἡδυνάμην νὰ τὸ πράξω . . ., εἶπε. — Ἀγαπᾶς λοιπὸν σπουδαίως τὴν γυναῖκα ταύτην; ἀνέκραξα. — Ὅχι, τὴν βδελύττομαι! μοὶ ἀπεκρίθη. — Τότε τί σημαίνει ἡ διαγωγή σου; (Ἐβρε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου διὰ σπασμωδικῷ κινήματος ἀπελπισίας) — ὦ! μὴ ζήτησε ἐξήγησες, ἀπικρίθη ἱκετεύων ἀπόδοσ τοῦτο εἰς παραφροσύνην καὶ ἐγὼ ὑποπέρω ὄσαν καὶ αὐ. — Ἀλλὰ χάριν εὐαχρημοσύνης τοῦλάχιστον διατί δὲν φαίνεσαι ὅτι κατοικεῖ εἰς τὸ μέγαρόν σου; — Ἐγχεῖς ὀκτιον, μοὶ εἶπε· πρέπει . . . ἄχ! τὴν ἀγαπᾷ ὅσον καὶ σέ. Μὴ μοὶ ἀρνῆσαι τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ σοὶ ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἐγκαταλείψω πλέον τὸ μέγαρον. — Τῷ ὑπεσχέθη νὰ τῷ ἀφῆσιν νὰ χαίρῃ τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ἰδοὺ εἰς τί σημεῖον εὐρισκόμεθα τόσα δὲν ἐξῆλθεν ἀκόμη σημεῖον ἐκ τῶν δωματίων του. Τί πράττει; δὲν τολμᾷ νὰ πληροφρηθῶ. Δὲν τολμᾷ νὰ διακελεύσῃ τὴν ὑδρὸν τοῦ δωματίου του. . . Εἰπέ τότε ἂν ἡ δυστυχία μου δὲν εἶνε πληρεστάτη.

Ἡ Βάνδα, δαρκοῦσας τῆς διηγήσεως, ἀγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὰ ὑαλοφράκτα τῶν παραθύρων ὡς ἵνα κατασκευάσῃ ἡ ὑποκρῦφη ἐσωτερικὴν ταρᾶχην ἀλλ' ἤκουσε τοὺς λυγμούς τῆς Νεδέγας καὶ ἐλθοῦσα ἐκάθησε παρ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὀθωμανικοῦ ἀνακλίντρου. Τὴν κεφαλὴν δὲ τῆς Νεδέγας ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς θλιβοῦσα, τὴν ἐβαυκάλιζε, ὡς βα-

σκαλίζουσι τὰ βρέφη, ὁπότεν θέλωσι νὰ καταπαύσωσι τοὺς θρήνους των. »

— Ἀκουσον, ἀγαπητὴ μου, τῇ λέγει ἡ Βάνδα καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἠγάπησα, καὶ ἐγὼ ἐπίσης ὑπέπερα· ἀλλ' ἐν τούτοις ἰάθην καὶ εἶμαι νῦν εὐτυχής. Θέλεις νὰ λαβῆς ἐπίσης καὶ σὺ ἀπὸ τὸν παρᾶφρον αὐτὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον τρέφεις πρὸς ἄνθρωπον ὅστις δὲν σὲ ἀγαπᾷ;

— Ἀγνοῶ ἂν τὸ ἤθελον. Ὁ ἔρωσ οὗτος εἶνε οὕτως συνδεδεμένος μετ' ἐμοῦ ὀλοκληρῶς ὥστε ἀποτελεῖ μέρος ἐμοῦ ἀναπόσπαστον, καὶ δὲν δύναμαι νὰ αἰσθανθῶ τὴν ζωὴν ἄνευ αὐτοῦ,

Τότε ἀγαπᾶς τὴν ὀδύνην σου;

— ὦ! ὄχι! ὄχι! Ἀλλὰ μόνον αὐτὸς, μόνον ἡ εἰλικρινὴς μεταμέλειά του καὶ ἐπιστροφή του εἰς τὰς ἀγκάλας μου δύναται νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν εὐτυχίαν.

— Ἐξέλθε τῆς ἀπάτης. Μία νέα τοῦ πνεύματος ἐπάσχολησες . . .

— Νέον ἔρωτα! διεκοψε ζωηρῶς ἡ Νεδέγα. Πᾶντες οἱ ἄλλοι ἄνδρες μοὶ προξενοῦν φρίκην.

— Μάλιστα νέον ἔρωτα· ἀλλ' ὄχι ἔρωτα πρὸς ἕνα ἄνθρωπον· δὲν σοὶ προτείνω αὐτό. Θέλω νὰ εἶπω ἔρωσ εὐγενή . . . ὑψηλός . . .

— Ὁ πρὸς τὸν Θεὸν ἔρωσ; . . . Δὲν πιστεύω πλέον εἰς τίποτε.

— Ἄλλοτε, ἐπανελάθει ἡ Βάνδα εἰς τὰς ἀπελπισμένας ψυχὰς ἐδείκνυον τὸν οὐρανὸν διὰ μέσου σενου φεγγ του κελλίου μοναστηρίου τινός· ἀλλ' εἰς τὸν αἰῶνά μου, εἰς τὸν αἰῶνα τῆς λογικῆς καὶ τοῦ σκεπτικισμοῦ, ὁ πρὸς τὸν Θεὸν ἔρωσ, οἶον μᾶς τὸν παριστῶσιν οἱ παππάδες, πᾶν ἄλλο εἶνε ἡ ὑπᾶτη παραγορία ἀπειροῦ ὀδύνης. Δὲν σοὶ ὀμιλῶ λοιπὸν περὶ αὐτοῦ. Μόνον ὁ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ἔρωσ, ὁ μέγας καὶ ἱερός, μὲ ἐθεράπευσεν ἀπὸ τοῦ ἕτερου.

— Μάλιστα γνωρίζω μοὶ ὀμίλησες ἤδη περὶ τῶν νέων αὐτῶν ἀρχῶν. Σὺ εἶσαι μεγαλοφυΐα, εἶσαι φιλόσοφος . . . ἐνῶ ἐγὼ ἡ ταλιπώρος δὲν εἶμαι ἡ ἀσθενής· τρυφερὰ καὶ ἐρώσα καρδιά.

— Πολλάκις αἱ διάφοροι προδιαθέσεις τῆς καρδίας συνελθόντων ἐπωρελέστερον εἰς τὴν παραδοχὴν τῶν ἀρχῶν αὐτῶν ἢ αἱ προδιαθέσεις τοῦ νοῦς. Διότι κυρίως ἡ καρδιά ἐξανίσταται κατὰ τῶν κοινωνικῶν ἰδικιῶν, κατὰ τῶν παθῶν των ἐποκλήρων. Ἐσκεπθῆς ποτὲ ὅτι ὑπάρχουσιν μητέρες μὴ ἔχουσαι ἄρτον νὰ δώσωσιν εἰς τὰ τέκνα των, πατέρες ἀσθενεῖς ἢ ἀεργοὶ μὴ δυνάμενοι νὰ θρέψωσι τὰς οἰκογενεῖας των; Βοσκέθης ποτὲ ὅτι ἄνθρωποι ἀθῶοι διέρχονται ὀλοκληρῶς τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς φρικαλέας σκοτεινὰς καὶ ὑγρὰς εἰρηκτάς; ὅτι ἄνδρες μεγαλόκαρδοι ἀποτίουσι τὴν ποινὴν τῆς μεγαλοφροσύνης

αὐτῶν, διὰ τῆς διακηρύξεως τῶν ἀρχῶν των, καὶ καταθληπτικὰς ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργασίας ἢ εἰς ἐξορίαν; εἶνε ἐπιτετραμμένον, εἶπέ μοι νὰ ζητῶμεν ἐγωῖστικὴν ἀτομικὴν εὐτυχίαν, ὅταν οἱ πολλοὶ πάσχουσι; Ἐὰν ἡ εὐτυχία εἶνε τόσον σπανία διὰ τοῦ ἀναγκαιοῦ κοινωνικοῦ νόμου τῆς ἀλληλεγγύης δέον νὰ τὴν θηρεύωμεν.

— Ναί· ἔχεις δίκαιον. Πᾶν ὅτι λέγεται εἶνε ἀληθές· ἐὰν ἡδυνάμην νὰ μετριάσω τὰς θλίψεις τῶν ἄλλων, ἴσως ἡδυνάμην νὰ λησμονήσω τὰς ἰδικὰς μου.

— Σήμερον, ἐπανελάθει ἡ Βάνδα, δὲν πρέπει νὰ κατατιβώμεθα εἰς λόγους μόνον πλατωνικῆς συμπαιδείας ὑπὲρ τῶν παθημάτων τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁρσιλομεν· νὰ ἐνεργήσωμεν δρῶντες.

— Μήπως συνωμοτῆς μετὰ τῶν φοβερῶν μηδενιστῶν;

— Οἱ φοβεροὶ οὗτοι κοινωνισταί, ὡς τοὺς ἀποκαλεῖς, θέλουσι νὰ ἐκλείψωσιν ὄλαι αἱ ἀδικίαι, ὄλα τὰ κοινωνικὰ τετατοργήματα.

— εἶσαι λοιπὸν κοινωνιστῆς;

— Κάλει τοῦτο ὡς βούλεσαι. Θέλω τὴν ἀπεμπόλησιν πάσης κοινωνίας· θέλω κοινωνίαν ἐν ἣ νὰ βασιλεύῃ ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἰσότης μετ' ἀνεκλόγου βαθμοῦ δικαιοτέρας διανομῆς ἐργασίας καὶ πλούτου. Ἡ ἀργία, εἶνε, ἀγαπητὴ μοι, ἡ μόνη αἰτία τῆς θλίψεως σου. Ἐὰν τὸ πνεῦμά σου ἦτον ὀλίγον τι πλέον ἐνησυχολημένον ἢ ἀγάπῃ σου θὰ ἦτον ἤσσαν ἐρωμένη καὶ ἡ λύπη σου ὀλιγώτερον δριμεία. Θέλεις σπουδαίως νὰ διασκεδάσῃς τὴν ἀγωνιῶδη ἀίαν σου;

— ὦ! ναί· ἰφίμαι εἰς τέ· θέλω ν' ἀποπειραθῶ. Κάμε με ὅπως θέλεις.

— Δύναμι νὰ βασιπθῶ εἰς τὴν πληρεστατὴν ἐχεμύθειάν σου;

— Δύνασαι νὰ ὀμιλήσῃς ὡς πρὸς νεκρὸν ἐν τάφῳ.

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ

(Σκιαγραφεῖα)

I

Ὁ Βύρων εἶχεν ἀναπλεύσει ὀσαύτως τὰς ὄχθας τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς Ἰωνίας τὰς ἀκτῆς. εἶχεν ἴδει τὴν Ἑπτάλοφον καὶ τὴν Σμύρνην καὶ ἐμπνευσμένος ἐκ τῶν περιηγήτων του τούτων ἐπανήρχετο εἰς τὴν Βρετανίαν μὲ τὰ πρῶτα ἄσματα τοῦ *Trial of Abelard*. Τότε ἀπεκαλύφθη ὄλη ἡ δαιμόνιο αὐτοῦ φαντασία καὶ τὸν Γκισὸν διεδέχετο ἡ *Νύμφη τῆς Ἰβύδου* καὶ τὸν Πειρατὴν *δ'Αλφρε*, τὰ μυστηριώδη ταῦτα καὶ παράδοξα, ἀλλὰ πλήρη πάθους καὶ ἀληθοῦς ἐμπνεύσεως ἐπύλλια.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ Βρεττανός Βάρδος ἐπάτει τὸ πάτριον ἔδαφος ἢ μήτηρ αὐτοῦ, ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν στέρησίν του καὶ μὴ ἐλπίζουσα νὰ τὸν ἐπανίδῃ πλέον, ἐξέπνευεν εἰς τὸ ἔρημον μέγαρον τοῦ Nevvstead καὶ οὗτος κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἀντὶ τῆς θερμῆς μητρικῆς ἀγκάλῃς δὲν εὗρεν ἢ τὸ ψυχρὸν καὶ ἄπνον σῶμα τῆς μόνης ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαπώσης αὐτόν.

Οὕτω ὄρφανός ὄλως ἐν τῷ κόσμῳ ἐζήτησε παρηγορίαν εἰς τὸν ἔρωτα. Ἡ Μαρία Chavvorth, ἡ πρώτη αὐτοῦ ἐρωμένη, τῶν παιδικῶν του χρόνων ἢ σύντροφος, ἦτο ἤδη μήτηρ καὶ ὁ Βύρων ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς Ἄνας Milbauk. Ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχῆς καὶ ἐν ἔτος μετὰ ταῦτα ἢ Ἄνα μήτηρ, ἀτυχοῦς κόρη, ἦν ὁ ποιητῆς ἐκάλει Ἀδδαν καὶ τοσοῦτον ἠγάπα, ἐπανήρχετο εἰς τὴν πατρικὴν ἐστίαν ἀποχωρισθεῖσα τοῦ συζύγου, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμελλε πλέον νὰ ἐπανίδῃ.

Οὕτω κύπτων ὑπὸ τὸ βῆρος τῶν ἀλλεπαλλήλων, συμφορῶν καὶ μηδένα ἔχων πλέον φίλον ἀφῆκε διὰ παντός τὸ πάτριον ἔδαφος καὶ κατήλθεν εἰς τὴν Ἠπειρὸν. Ἦτο τὸ ἔτος 1816 καὶ ὁ Βύρων διέτρεχε τὸ εἰκοστὸν ἑβδομὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Πρὶν ἢ ἐγκαταλείπῃ τὸ Λονδίον ἐγνωρίζον ἤδη τὴν Παριζίαν του καὶ τὴν Ἄλωσιν τῆς Κορίθου. Τὰ ἄλλα αὐτοῦ ἔργα ἔγραψεν ὁ Βύρων ἐν τῇ ἔξορίᾳ του περιηγούμενος τὴν Ἰταλίαν, ἐν Γενεύῃ τὸν Μακφρέδορ τὸ σκοτεινὸν τοῦτο καὶ μυστηριώδες δράμα καὶ τὸ ποίημα ὁ Δεσμώτης τῆς Χιλιάδος, ἐν Βενετίᾳ τὸν Μαρίν Φαλέρορ τοὺς Δύο Φώσκαρη καὶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ τραγωδίας ὡς τὸν Σαρδαπάλορ τὸν Κάϊρ καὶ Ἄβελ τὴν Προφητείαν τοῦ Δαρτου τὸν Βερρερ, ἐνῶ συγχρόνως συνεπλήρωε τὸ μέγιστον καὶ χαριέστατον τῶν ἐπῶν του τὸν περιλάλητον Δὸρ Ζουαχ, Ἐκεῖ ἔγραψε τὸν Μαζέππαρ καὶ τὸν Βέππαρ.

Ἐκεῖ ἐν Βενετίᾳ ὡς τελευταῖον ὄνειρον τοῦ βίου του ὡς γλυκεῖά τις ὄπτασία ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτοῦ ἢ Κόμισσα Ciuciotti καὶ πλησίον ἐκείνης ὁ ποιητῆς τῆς Παριζίνας ἐνόμισε ὅτι ἤθελεν ἐπανακτῆσαι τὴν ἀπολεσθεῖσαν τῆς ψυχῆς του φαιδρότητα, ὅτε εἰς ἄλλο ὑψηλότερον αἶσθημα ὑπέικων καὶ ὑπὸ ἄλλων ἐμπνεόμενος ἰδεῶν ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῆς ἀγκάλῃς τῆς διὰ νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν γῆν τῆς δόξης καὶ τοῦ μαρτυρίου, εἰς τὴν περιλημμένην του Ἑλλάδα. ἐνῶ ἄλλην ποιητικὴν καρδάν, ὁ ἀετός τῆς Γέννης Γκαίτε χαιρετίζει αὐτὸν ἀπερχόμενον εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν.

III

Ἦτο ὠριὸν τὸ ὄνειρον τοῦ ποιητοῦ. Ἀλλ' ἡ μοῖρα εἶχε φρονήσει τὴν δόξαν του.

Ἐνθουσιασθεὶς ἀπὸ τῆς ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς, ἧς ἔτυχεν ἀποβαίνων, εἰς Μεσολόγγιον καὶ ἐπίτιμος ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ ἀνακηρυχθεὶς, ἐμελέτα ἤδη τὴν πολιορκίαν τῆς Ναυπάκτου μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν Σουλωτῶν, καὶ παρεῖχε τοὺς θησαυροὺς εἰς ὀχύρωσιν τῆς πόλεως καὶ ὑπερτῶν ἀναγκῶν τοῦ πολέμου. Ἡ παρουσία αὐτοῦ ἀνεζωπύρωσε τὸ θάρρος τῶν μαχομένων καὶ εἰς αὐτὸν ὡς εἰς σωτήρα ἠτένιζον πάντες.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἠσθάνετο ἑαυτὸν καταβαλλόμενον ὁ Βύρων, οἱ σύντροφοι αὐτοῦ ὁ Στάνχοπ καὶ ὁ Trelavney τὸν ἐγκατέλιπον καὶ ἄθυμος ὑπὸ τὰ ἐρειπωμένα ἐκεῖνα τεῖχη εἶδε συμπληρούμενον τὸ τρικκοστὸν ἑβδομὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος.

Ὅτι δὲν ἐπετελεσεν ἡ καταβιβρώσκουσα σὴν καρδίαν του μελαγχολία συνεπλήρωσεν ἄλλο κεραυνοβόλον τῆς μοῖρας κτύπημα διότι ἐξεληθὼν ἐφιππος καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς βροχῆς, ἠναγκάσθη νὰ ἀφιππέυσῃ ἀνάπλευς ἰδρωτὸς καὶ ἐπιβάς λέμβου νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του. Μολοντί δὲ κατείχεται ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ, τὴν ἐπιούσαν ἐξήλθεν πάλιν ἐφιππος εἰς τὸν ἐγγὺς τῆς πόλεως ἐλαιῶνα, καὶ ζωηρότερος ἢ τὸ πρὶν ὁ πυρετὸς κατέρριψεν αὐτὸς αὐτὸν εἰς τὴν κλίνην, ἣτις ἐμελλε νὰ γεινῆ δι' αὐτὸν ἢ κλίνη τοῦ θανάτου καὶ νὰ κόψῃ οὕτω τὴν τελευταίαν του ἐλπιδά του νὰ ἰποθῆνῃ ὦ, στρατιώτης.

Ἐδῶκα εἰς τὴν Ἑλλάδα—ἔλεγε κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του—τὸν χρόνον μου, τὴν παρουσίαν μου καὶ ὑγίαν. Τῇ διδῶ τῶρα καὶ τὴν ζωὴν μου! Τί ἄλλο ἠδυνάμην νὰ πράξω!

Παρὰ τὸ πλευρὸν του ἴστατο ὁ πιστός του ὑπηρετῆς Φλέτσερ, ἀλλ' ἤδη ὁ παράληρος κατέλαθεν αὐτὸν καὶ ὁ Φλέτσερ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀκούσῃ τὰς τελευταίας του ἐντολάς. Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει. —Θεῶ νὰ κοιμηθῶ—εἶπε τελευταῖον καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὁ Βάρδης καὶ ἐβυθίσθη εἰς λήθαρον.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Ἀλλ' ἡ χαρμόσυνος αὕτη εορτὴ εἶχε μεταβληθῆ εἰς πένθιμον λιτανεῖαν. Τὰ πυροβόλα ἤχουν μακρὰν τῆς πόλεως καὶ ὁ λαὸς ἀγωνίων περικύκλου τὴν κατοικίαν τοῦ φιλέλλητων λέρδου καὶ ἠρώτα τοὺς ἐξερχομένου.

Ἐἴκοσι καὶ τέσσαρες ὥραι διέρρευσαν οὕτω ἢ ἐβδόμη ἀπριλίου ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν ὅτε ἡ ψυχὴ αὐτοῦ λάθρα ἀ-

πέπητῃ εἰς ἄλλους κόσμους καὶ ἡ γοερὰ φωνὴ ἀπέθανεν ὁ Βύρων ἀντήχησεν εἰς ὅλην τὴν γῆν.

Τὸ σῶμα αὐτοῦ ταρχυευθὲν ἐκομίσθη εἰς Ζάκυνθον καὶ ἐκείθεν ἐπὶ τῆς Χλωρίδος ἐπλεεν εἰς τὰς Βρεττανικὰς ἀκτὰς, ὅπου ἐτάφη παρὰ τὸ μνήμα τῆς μητρὸς ἐν Nevvstead. Ἡ δὲ καρδία αὐτοῦ ἀναφαίρετον τῆς Ἑλλάδος κτῆμα ἐτάφη παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Μάρκου Βότσαρη.

Ἀλλὰ πότε λοιπὸν ἢ Ἑλλὰς εὐγνωμονοῦσα θὰ ἀνεγείρῃ εἰς αὐτὸν λαμπρὸν μαιωσιλεῖον; Πότε θὰ δύναται νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς ξένους τῆς. — Ἰδοὺ ἐγὼ δὲν λησμονῶ τοὺς εὐεργέτας μου!

K. Γ. ΞΕΝΟΣ.

ΔΑΦΝΗ

I

Ἐπάκουσον τῶν δεησέων μου ὦ Λάδων καὶ κάμψητι πλέον, ἐσπλαγχνίσθητι τὸν Ἀπόλλωνα! Ἰδὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου, οἵτινες ὅσα δάκρυα καὶ ἂν εἶχον, ὅσον οὐράνιον πῦρ, ἐξέχυσαν αὐτὰ εἰς τὰ διαυγῆ νάματά σου, καὶ ἐπότισαν ὡς δρόσος τὸ οὐρανοῦ τὴν χλοάζουσαν ὄχθην σου. Σὲ ἱκετεύω ἐν ὀνόματι τῶν Οὐρανίων Θεῶν, ἐν ὀνόματι τῆς Δάφνης ἣν τόσον ἠγάπησας, δός μοι, ὦ δός μοι πλέον τὸν ἀρραβῶνα τοῦ γάμου, τὴν εὐχὴν καὶ τὴν θέλησιν τοῦ πατρός, ὅπως ζήσω μετ' αὐτῆς, ἔστω εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Λιβύας χώρας, ἐκεῖ ὅπου δὲν γελᾷ ἢ χαρᾶ,* καὶ δὲν ψάλλει ὁ ἔρως.

Φανὸς οἰκτίρμων Λάδων καὶ ἐλέησον τὸν Ἀπόλλωνα γονυπετῆς σύρεται ὡς παράσιτος εἰς τὰς ὄχθας σου, τείνει ὡς ἐπαίτης τὰς χεῖρας, καὶ ὡς παιδίον ὅπερ ῥίγει καὶ οὐ αἰπνοαὶ τοῦ ανέμου ἀνήρπασαν τὸ φῶς καὶ τὸ μειδίημα, ζητεῖ στέγην ὅπως κλίνη τὴν βαρυσταλοῦσαν καὶ ὠχρὰν κεφαλὴν του! Μοὶ ἀρνῆσαι ἐτι Λάδων; μετὰ τόσας ἱκεσίας, μετὰ τόσους γογγυσμούς καὶ δάκρυα, ἀρνῆσαι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν Δάφνην;

ὦ! Θεοί, σεῖς οἵτινες καθορᾶται τὸν Ἀπόλλωνα θρηνοῦντα ὡς παιδίον, καὶ ἱκετεύοντα ἀνοικτίρμονα καὶ ἀνήλεον πατέρα, δωρήσατε αὐτῷ ὅ,τι ὁ Λάδων τῷ ἀρνείται. Θέλω τὴν Δάφνην, τὸν ἔρωτά της, τὴν καρδίαν της. ὦ! Δάφνη! Δάφνη!

Διατί ὦ! Ὀλύμπιοι Θεοί, ἐπλανήσατε τὰ βήματά μου εἰς τῆς Ἀρκαδίας τὰ μέρη, καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου συνήντησαν τὴν ὑπερήφανον τῆς Γῆς καὶ τοῦ Λάδωνος κόρην!

Ἐλθετε λοιπὸν σεῖς τῆς ζωῆς οἱ ἔφοροι, οἱ πλαστουργοὶ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀνοίξατε τὴν καρδίαν μου, διαμελήσατε τὰ σπλάγχνα μου, καὶ ζητήσατε ἐν αὐτοῖς τῆς Δάφνης τὸν Ἔρωτα, ἐρευνησατε ἐνδότερον, καὶ θέλετε μάθη ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Ἀπόλλωνος εἶναι ὁ Ἔρωσ τῆς Δάφνης. Ὡ! εἶναι δι' ἐμὲ ὁ προάγγελος ἑαρινῆς πρωΐας, εἶναι τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος, τῶν δασῶν αἱ φιλῦραι εἰς ἃς ὡς ἐν ὄνειρῳ πλανᾶται ἡ ζωὴ μου, ὅπου ταν ζητῆ τὴν Δάφνην, καὶ ἡ λύρα προχέει τὸ θεσπέσιον ἄσμα τῆς.

Οὐδεὶς λοιπὸν μοὶ ἀποκρίνεται, οὐδεὶς λοιπὸν ἐλεεῖ τὸν ἔμφρονά διὰ τὸ ἰσρότερον ἐν τῷ κόσμῳ αἴσθημα, διὰ τὸ γλυκύτερον τοῦ βίου μας ὄνειρον; Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν οἰκτιρμοὶ γοῦν εἰς τὰ φιλῶσι τὰ τέκνα των, δωροῦντες εἰς αὐτὰ τὴν εὐδαιμονίαν διὰ τοῦ ἀγνωτέρου τῶν μυστηρίων; Ἄ! Δάφνη, ἕως πότε πλέον μακρὰν μου θὰ κείσῃ, ἕως πότε πλέον δὲν θέλεις ἀγαπᾶ τὸν Ἀπόλλωνα;

II

ΔΑΦΝΗ

Σοὶ εἶπον ὦ! Ἀπολλὼν! ἀπελθε τῆς Ἀρκαδίας; διότι ἡ Δάφνη οὐδέποτε θέλει ἀγαπήσει σέ! Ματαίως ζητεῖς τὴν καρδίαν τῆς, διότι οἱμοὶ! ὤρισαντο οἱ θεοὶ νὰ ἀποδιώκῃ τὸν ἔρωτα, καὶ νὰ ἀποθῆ τοὺς αἰτοῦντας τὴν καρδίαν τῆς! Ὡ! μὴ πλέον καλῆς πρὸς με περὶ ἔρωτος, ἀποδιώξον τοῦ νοός σου τὴν Δάφνην, καὶ ἀπελθε ἐκεῖ ὅπου ἀνθῆ ἡ χαρὰ καὶ ὁ γέλασ, νὰ κρούῃς εὐφροσύνας τὴν ἐπτάχορδον λύραν σου. Ζήτησον ἐκεῖ τὸν ἔρωτα, καὶ ἐκεῖ σαγήνευσον ὁμοφύλους καὶ συνπάτριδας καρδίας. Ἡ Δάφνη οὐδέποτε θὰ ἀγαπήσῃ τὸν Ἀπόλλωνα!

ΑΠΟΛΛΩΝ

Εἰς τί σοὶ ἔπταισα, Δάφνη, καὶ μὲ ἀποθεῖ, οὕτω; Τί ἐγκλημα μέγα διέπραξα, καὶ οἱ θεοὶ καὶ ὁ Δάδων, καὶ σὺ εἶ τοσοῦτον ἀνοικτιρμονες φαίνεσθε τῷ Ἀπόλλωνι; Μὴ μὲ ἀποδιώκῃς, Δάφνη, ἔσταμαι ἰκέτης πρὸ τῶν ποδῶν σου, ῥίψε χαμαὶ τὸ βλέμμα καὶ εὐσπλαγχνισθῆτι τὴν καρδίαν μου, φείσθητι τῆς ζωῆς μου κἀν, διότι ἄλλως ἀποθνήσκω ἀπελπίς καὶ ἀνέραστος. Δός μοι τὴν καρδίαν σου, Δάφνη, δός μοι τὸν ἔρωτα σου καὶ ἔλθε νὰ ὑμνήσωμεν ὁμοῦ τὴν ζωὴν. Ἐλθε νὰ ἐγείρῃς τὴν ῥοδίνην κόμην σου ἐπ' ἐμοῦ, καὶ τὸ ἄσμα τῆς λύρας μου ἡδέως νὰ ἀποκοιμίσῃ τὰ βλεφάρὰ σου. Ὡ! πόσον τότε ἡ ζωὴ θὰ εἶναι φιλομειδῆς καὶ ὠραία! Ἡ πρῶτὴ θὰ χαιρετᾷ ῥοδοανθῆς τὸ ἐνδια-

τημά μας, καὶ ἡ φίλωρος ἀηδὼν θὰ ἀμιλλᾷται πρὸς τὸ ἄσμα τῆς λύρας μου. Τὸ πᾶν ἐκ χαρᾶς θὰ βομβῆ πέρξ ἡμῶν καὶ οἱ θεοὶ θὰ φθονῶσι τὸν ἔρωτά μας, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν μας.

ΔΑΦΝΗ

Σίγα ὦ! Ἀπολλων! μὴ ζητῆς διὰ τῶν δακρῶν σου, νὰ δαμάσῃς τὴν ἀτίθασσον τῆς Δάφνης καρδίαν. Μάτην οἱ ὄρκοι σου τέκνον τῆς Ἀστερίας Νύμφης, μάτην οἱ στεναγμοὶ σου, καὶ τὰ ὄνειρά σου. Ἐν ὅσῳ πάλλει τὸ στήθος τῆς Δάφνης, ἐν ὅσῳ καλεῖται κόρη τοῦ Δάδωνος, πιστευσσον ὅτι οὐδέποτε θὰ δωρήσῃ οὐχὶ τὴν καρδίαν τῆς, οὐχὶ ἐν μειδίχμῳ ἢ ἐν βλέμμα ἀλλὰ οὐδὲ κἀν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος; θὰ φέρῃ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Πάντοτε ξένη θὰ εἶνε δι' ἐσέ, καὶ ἐ; αἰεὶ μακρὰν σου θὰ πλανᾶται, Σὲ εἶπον καὶ πρότερον, μὴ πλειότερον διαμεινῃς ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ ἀπελθε ὅσον ἔνεστι τάχιον, μὴ ἡ ὄργη τοῦ πατρός μου ἐξολοθρεύσῃ τὸν ἀπεινοῦντα καὶ ἔκφρονα ἔραστὴν. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω δὲ τὸ ὑστατον πλέον, ἡ Δάφνη οὐδέποτε θὰ κληθῆ τοῦ Ἀπόλλωνος φίλη...

ΑΠΟΛΛΩΝ

Ἀπόδος μοι λοιπὸν ἔτι μοὶ ἀνῆρπασας, Δάφνη, ἀπόδος μοι τὴν ἀθλίαν καρδίαν μου, σκληρὰ κόρη, ἀφοῦ φέρεις γρανίτου στήθη, καὶ ἀφ' οὗ τόσον σκληρῶς ἀπόθησας τὸν ἔρωτά μου! Ἐρρέτωσαν αἱ ἰκεσῖαι καὶ τὰ δάκρυνά μου πλέον. Φρενιτιῶν τὴν στιγμήν ταύτην ὁ Ἀπόλλων, σύγγνωτε ὦ! θεοὶ ἐὰν βλασφημῆσῃ καθ' ἡμῶν. Ἐμπρὸς Δάφνη! Ἐ! οὐχὶ δάκρυα καὶ ἐπικλήσεις πλέον; σὲ διατάσσω ἔλθε νὰ ἀπέλθωμεν τῆς πατρίας σου χώρας, διότι ἐὰν μὴ ὑπακούσῃς ἢ βίβθ θὰ ἐξαναγκάσῃ σέ.

ΔΑΦΝΗ

Μὴ μὲ ἐγγύζῃς ὦ! Ἀπολλων! μὴ αἱ χεῖρες σου συσφίγγουν τὰ μέλη μου! ὦ! θεοὶ, ἀπόλλυμαι ἐὰν μὴ ἐλεήσῃτε τὴν Δάφνην, ἐὰν ἀκούσαντες τὰς ὀμωγὰς καὶ τοὺς θρήνους μου, δέν σπεύσῃτε νὰ ἀποσπάσῃτε ἐκ τῆς παγίδος τὸ ἀτυχῆς θῦμα! Οὐρανοὶ! οὐδεὶς λοιπὸν εἰσ-ακούει τὰς βασανούς μου; οὐδεὶς λοιπὸν δὲν βοηθεῖ τὴν κόρην τοῦ Δάδωνος;

ΑΠΟΛΛΩΝ

Οὐδεὶς Δάφνη, διότι οἱ θεοὶ τελῶσι τὰς βουλάς τοῦ Ἀπόλλωνος!

ΔΑΦΝΗ

Ὡ! μήτηρ μου, μήτηρ! ἀνοίξον κἀν

σὺ τὰ σπλάγχνα σου, καὶ κατάπιε τὴν ἀπροστάτευτον κόρην, ἐκείνην, ἣν τόσον ἠγάπησας, καὶ ἦν ἐκ τοῦ Δάδωνος παρῆξας.

Μετ' ὀλίγον ἡ γῆ ἠνεώχθη, καὶ ἡ Δάφνη ἠρανίσθη τῶν βλεμμάτων τοῦ Ἀπόλλωνος.

III

Παρῆλθεν ἐν ἔτος καὶ ἡ γῆ ἀνέδωκε φυτὸν, ὃ ἦνθει περὶ τὸν Μάρτιον καὶ ἐκαλεῖτο Δάφνη! Ἐνθ' δὲ ἡμέραν τινα ὁ Ἀπόλλων διήρχετο ἐκ τῶν ἀγρῶν, τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐρέβρη ἐπὶ τινος ἀνθρώπου καὶ ἡ χεὶρ τοῦ ἀπέσπασεν πολλὰ κλωνία, δι' ὧν σχηματίσας στέφανον ἐστεψε τὴν κεφαλὴν του, πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας του, πρὸς παραμυθίαν τοῦ χωρισμοῦ του ἐξ ἐκείνης. Τὸ φυτὸν ἐκείνο ἦτο ἡ Δάφνη. Ἐκτοτε δὲ καθερώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος; ὅπως στέφῃ τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς ἥρωας, τοὺς μουσηγέτας καὶ τοὺς ἀθλητὰς τῶν πυθῶν!!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ

ΑΠΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΑΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ 1879

(Συνέχεια καὶ τέλος)

ΕΠΑΡΧΙΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

Δῆμοι	Κάτοικοι	Δημότα
Ζακύνθου	18,638	20,405
Ψωφίδος	3,957	4,214
Ὀλιπείδων	2,505	2,627
Ναρθίων	2,770	2,847
Ἐλάτιου	2,843	2,919
Ἀρτεμισίων	2,352	2,464
Ἀρκαδίων	3,352	3,460
Ἀθακίης	3,589	3,361
Ἰγριαίων	1,998	2,029
Μεσογαίων	2,518	2,544
Τὸ ὅλον	44,522	46,670

Δι' ὅλου, δῆμ. 1,651,072 1,702,356

Γενικὸν ἄθροισμα τοῦ κατὰ δῆμους πληθυσμοῦ 1,654,072
στρατιωτικοὶ ἐνεργεῖς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπογραφῆς 18,521
Ἄνδρες τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ 2,002
Ναυτικοὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ταξιδεύοντες 5,180

Πληθυσμὸς τοῦ βασιλείου τῷ 1879 1,679,77

Τοιαύτη ἐγένετο ἡ ἀπογραφή τῶν κατοίκων τῆς ἑλληνικῆς ἐπικρατείας, καταρτηθεῖσα σύμφωνα πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἐπιστήμης καὶ μετ' ἀκριβείας ἐμπρεπούσης εἰς ἔργον δημόσιον κράτους εὐνομούμενον.

Καθῆκον περὶ τοῦ ἀμερολήπτου ἐκπληροῦντες ὀφείλομεν ἀπονεύμεν δημοσίᾳ τὸν ὀφειλόμενον ἔπαινον εἰς τὸν

προϊστάμενον τοῦ τμήματος τῆς δημοσίας οἰκονομίας κ. Ἀλεξάνδρον Μανσόλαν, εἰς τὴν ἀγαθὴν θέλησιν, τὴν ἐνδελεχῆ μέριμναν, καὶ τοὺς ἀτρότους κόπους τοῦ ὁποίου ὀφείλονται οἱ ἀγαθοὶ καρποὶ τοῦ τμήματος αὐτοῦ τοῦ ἐπιτῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου, ὅπερ ὁμολογουμένως κατέστη ἀντάξιον τῶν τῆς Ἑσπερίας ὁμοίων τμημάτων, σχετικῶς πάν-

τοτε, ἐννοεῖται, καὶ ἀναλόγως τῶν μέσων καὶ τῆς παρεχομένης συνδρομῆς.

Ἡ ἀπογραφή τοῦ 1879, ἐφ' ὅσον ἐξήρητο ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ἀρμοδίου τμήματος, εἶναι ὁμολογουμένως ὡς οἶόν τε τακτικὴ καὶ ἀκριβής. Εὐχόμεθα δὲ εἶνα κατ' ἀναλογίαν τὰς αὐτὰς προόδους ἀναδείξωσι καὶ τὰ ἄλλα δημόσια γραφεῖα τοῦ κράτους.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΟΝΟΥ ΚΡΑΥΓΗ

Ὅχι· μὴ ψάλλε, ποιητά, τὰ πάθη τῆς καρδίας!
 Λύρα, συντριψοῦ κάλιον παρὰ νὰ εἴπῃς πάλιν
 Ὅσας ἡ εὐγενὴς ψυχὴ ὑφίστατ' ἀγωνίας
 Εἰς τὴν κατὰ προλήψεων κατηραμένην πάλιν . . .

Κοιμοῦ, καρδιά κάλλιον· οἱ φλογεροὶ παλμοὶ σου
 Καρδίαν δὲν θὰ δώσωσιν εἰς κόσμον τεθνεῶτα . .
 Ἀγγέλων μελωδήματα καὶ ἄνθη παραδείσου
 Τί θέλουσιν εἰς ἔρημον, εἰς μέρη πεπηγότα ;

Ψυχὴ μου, δέπας πικριῶν κενώσατα στρογγύλον,
 Μὴ ζῆτει νέα βάτανα, ψυχὴν ζητοῦσα πέριξ . . .
 Πνέει χειμῶν μετὰ ὠχρῶν· κ' ἐξηραμένων φύλλων
 Τὸ πᾶν, τὸ πᾶν ἀνῆρπασε δεινοῦ τυφῶνος πτέριξ.

Τὸ πᾶν, τὸ πᾶν ἀνῆρπασε· καὶ μονοθεῖσα ὄλωσ,
 Προτίμησον τὴν σιωπὴν, τὴν λήθην, τὴν σκοτίαν . .
 Ἡ ἀφοῦ ἐτι ἑναστρὸς τοῦ οὐρανοῦ ὁ θόλος,
 Πετᾶσθητι πρὸς οὐρανοὺς πρὸς τὴν ἀθανάσιαν !

Τί ἂν τὴν ἀγαπᾶς θερμῶς κ' ἐνθέως τὴν λατρεύεις ;
 Μὴ σέ ἐπίστευσε ποτέ; μὴ θὰ σέ ἐννόησῃ ;
 Ὁ ἔρωσ σου ὁ ἅγιος — ἡ παίγνιον τῆς χλεῦσης,
 Ἡ αἰνιγμα γραφῶδες ὁ ἀδύνατον νὰ λύσῃ !

Πᾶσον, ὦ τάλαινα ψυχὴ, ψυχὴν ζητοῦσα θείαν
 Ἴνα ἀκτίνα θαλπερὰν τοῦ οὐρανοῦ σοὶ δώσῃ .
 Τὸν ἔρωτά σου κάλυψον καὶ κρύψον εἰς σκοτίαν,
 Θεὸς τις ἴσως καταβῆ αὐτὸν νὰ ἐκριζώσῃ . . .

Ὁ νοῦς ἐὰν ἀδύνατον τὴν φλόγα σου νὰ σβύσῃ
 Καὶ εἶναι πλέον αἱ στιγμαὶ τοῦ βίου σου ὀλίγαί,
 Τὸ τελευταῖον ἄσμα σου μακρὰν τῆς ἀς ἤχησῃ,
 Εἰς ἐρημίας, μελωδέ, μακρὰν, μακρὰν τῆς φύγε !

Ὁ τραυματίας αἰδοῦς ζητεῖ τὴν μοναξίαν,
 Μόνος νὰ βλέπῃ τὴν πληγὴν καὶ μόνος νὰ ἐκπνεύσῃ,
 Μακρὰν τῆς βλέπ' αἱμάσσουσας τὴν νέαν σου καρδίαν,
 Μακρὰν παντὸς τὸ δάκρυ σου ἰτὸ ὕστατον ἀς ρεῦσῃ !

Ἐν γῆ, ἐστία κακιῶν καὶ πόνων καὶ ἀπάτης,
 Ἀγνή ψυχὴ τοῦ μελωδοῦ, τὸν οὐρανὸν μὴ ζῆτει·
 Δὲν σ' ἐννοοῦσι, μάτην δὲ θεῶν ὀνειρούς πλάττεις . .
 Σίγα καὶ ἄφες στένουσά τὴν Μοῖραν νὰ σέ πλήττει.

Τί ἂν τὴν ἀγαπᾶς θερμῶς κ' ἐνθέως τὴν λατρεύεις ;
 Μὴ σέ ἐπίστευσε ποτέ ἢ μὴ θὰ σ' ἐννόησῃ ;
 Ὁ ἔρωσ σου ὁ ἅγιος ἢ παίγνιον τῆς χλεῦσης,
 Ἡ αἰνιγμα γραφῶδες ὁ ἀδύνατον νὰ λύσῃ !

Ὁ, ναί, γραφῶδες αἰνιγμα ! . . ἡ νέα τῆς καρδία,
 Πρὶν βίον ζῆσῃ, ἔθανε, — καὶ τώρα παγετώδης,
 Ἄνευ καρδίας καλλονὴ καὶ ζῶσα δυσπιστία
 Μοιράζει βάτανα φρικτὰ, ὀδύνας ταρταρώδεις.

Ὁ, μᾶλλον ὠκτερον αὐτὴν ! — ἡ δυστυχὴς παρθένος·
 Οὕτω θὰ ζῆσῃ παγερά, νεκρά, τοῦ κόσμου θύμα·
 Κί ἂν σέ ζητήσῃ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πεπρωμένως
 Καὶ φέρῃ ἔρωτος πρὸς σέ τεταραγμένον βῆμα, —

Ἀργὰ θὰ ἦναι ! ἡ ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ πληγεῖσα
 Τὴν γῆν ἀφῆκε τὴν ψυχρὰν τοῦ ψεύδους καὶ τῶν πόνων
 Ὅπου διήλθεν ὑπ' αὐτῆς φεῦ ! μὴ ἀγαπηθεῖσα . .
 Μακρὰν τῆς ζῆ, εἰς οὐρανοῦς, ἐν μέσῳ λαμπηδόνων.

Ὀκτώβριος 1877.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΠΡΑΟΤΗΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ

Ἡ πραότης τοῦ μεγάλου φιλοσόφου Ἰσαὰκ Νεύτωνος κατὰ τὸ διάστημα τοῦ βίου του διήγειρε τὸν θαυμασμὸν πάντων ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν, ἀλλ' εἰς οὐδεμίαν περίστασιν ὅπως μᾶλλον ἢ εἰς τὴν ἐξῆς Ὁ σὶρ Ἰσαὰκ Νεύτων εἶχε ἠγαπημένον τι κυνάριον τὸ ὁποῖον ὀνόμαζε Ἀδάμαντα, ἡμέραν τινα προσκληθεὶς νὰ μεταβῆ ἀπὸ τὸ ἀναγνωστήριόν του εἰς πλησίον δωμάτιον ἀφῆσε τὸν Ἀδάμαντα μόνον. Ὅτε ἐπέστρεψεν ὁ σὶρ Ἰσαὰκ μετὰ ἀπουσίαν στιγμῶν τινῶν εἶπε μετὰ μεγάλης του λύπης ὅτι ὁ Ἀδάμας εἶχε ρίψει κάτω τὸ ἀντημέμον κηρίον ἐν τῷ μέσῳ τῶν χαρτίων, ἡ δὲ ἐν τῷ τελειοῦσθαι πολυετής ἐργασία του εἶχε γίνει παρανάλωμα τοῦ πυρός. Ἐπειδὴ ὁ σὶρ Ἰσαὰκ ἦτο ἤδη πολὺ γέρον ἡ ἀπώλεια αὐτῆ ἦτο ἀνεπανόρθωτος ἐντούτοις χωρὶς καὶ νὰ κτυπήσῃ τὸ κυνάριον ἠρόεσθη νὰ τὸ ἐπιπλήξῃ διὰ τῆς ἐκφωνήσεως «Ἀδάμα! Ἀδάμα, ὀλίγον γνωρίζεις τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἐπραξες!

Φρικῶδες ἐγκλήμα καὶ πρωτοφανές εἰς τὰ δικαστικά χρονικά ἀνεκαλύφθη ἐπ' ἐσχάτων εἰς τὰ δικαστήρια τῆς Λεβανῶν.

Γνωστὸν ὅτι καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν μεγάλη ὑπάρχει τάσις πρὸς τὸ ἐξασφαλίζειν τὴν ζωὴν καὶ πλῆ-

θος ἑταιριῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὑπάρχουσιν. Κακοῦργοί τινες ἀποτελοῦντες μεγάλην συμμορίαν, ἐπλησίασαν γέροντά τινα Ἰωσήφ Ράβερ τεύνομα, ἵνα πείσωσιν αὐτὸν νὰ τοῖς ἐπιτρέψῃ νὰ διαπραγματευθῶσιν ἀσφάλειαν ἐπὶ τῆς ζωῆς του ἀντὶ 25,000 δολλαρίων (125 χιλ. φρ) εἰς ἑταιρίαν τινα τῆς Φιλαδελφίας ἵνα μεταχειρισθῶσιν, ὡς ἔλεγον, τὸ ἐξασφαλιστικὸν συμβόλαιον ὡς ἐνεργὸν ἀξίαν, ὑποθετικὸν δάνειον ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφορμὴ τῆς ἀσφαλείας ταύτης. ὁ ἀτυχῆς Ράβερ ἔστεργεν εἰς ὄλα.

Μετὰ τρεῖς μῆνας διήρχετο οὗτος γέφυραν, εἰς τῆς συμμορίας Στίσιερ καλούμενος ὠθεῖ αὐτόν, τὸν ρίπτει εἰς τὸν ποταμόν, ὁ δὲ γέρον ἀπωλέσθη.

Αἱ ἀσφαλίσασι ἑταιρίαι ὑποπτευθεῖσαι τὸ ἐγκλήμα ἀρνούνται νὰ πληρώσωσι τὴν ἀσφάλειάν, τὰ δὲ δικαστήρια ἐπελήφθησαν τῆς υποθέσεως καὶ ἐξ ὑποπτῶν συνελήφθησαν.

Ἀποδειχθέντες κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, νέαι δὲ συλλήψεις ἐγένοντο, καθόσον ἡ ὑπόθεσις Ράβερ ἔδωκε τὸν μίτον νέων ἀνακριτικῶν ἀνακαλύψεων.

Ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῆς Φραγκοφόρτης ἀναγινώσκωμεν τὸν ἐξῆς διάλογον.

— Εἰπέ μου, Ἰάκωβε, διατί ἔχλαιες τόσον χθὲς ἐν τῇ συναγωγῇ;

— Αἶ! δὲν τὸ ἐννοεῖς τάχα; συ-

νεκινῆθην τόσον ἀκροώμενος τὸν ῥαββῖνον ψάλλοντα τοὺς ψαλμοὺς τῆς μετανόιας ὁποῖοι λόγοι! ἀγῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση!»

— Καὶ τί μὲ τοῦτο, πρέπει ἄρα νὰ κλαύσῃς; Ἄν ἦσουν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃς γῆ βεβαίως ἤθελες χάσῃ ἐκατόν τοῖς ἐκατόν, ἀφοῦ ὁμως δὲν εἶται ἡ χῶμα καὶ χῶμα θὰ γίνῃς πάλιν, οὔτε θὰ κερδήσῃς οὐδὲ θὰ χάσῃς τίποτε.

Φάρμακον κατὰ τῆς φθίσεως. Ἐν ταῖς σφαίραις τῶν Ἀσκληπιαδῶν τῆς Αὐστρίας περιάδεται ἀπὸ τριῶν ἐβδομαδῶν φήμη τις οὐχὶ μὲν ἀδέσποτος, ἀλλ' ἐπὶ μικρᾶς καίλιαν ἀνεπαρκῆς στηριζομένη ἐπαγωγῆς, ὅτι δηλαδὴ εὐρέθη τὸ προσφορώτατον ἀλεξιτήριον φάρμακον τῆς φθίσεως. Ὁ νεαρός καθηγητὴς τοῦ ἐν Ἰνσβρῦκῃ τῆς Τυρολιδος πανεπιστημίου Προκόπιος Ροκιαάνσκις, υἱὸς τοῦ ἀοιδίου ἰδρυτοῦ τῆς παθολογικῆς ἀνατομίας, ὀρῶμενος ἐξ ἀπλῆς υποθέσεως, ὅτι ἐν ταῖς φυταλίαι τοῦ πνεύμονος τῶν φθισιάντων σχηματίζονται μικροσκοπικοὶ σκώληκες, ἀπειράθη νὰ τοὺς θανατώσῃ διὰ τῶν εισροφίσεων ἐξέως τινὸς νάτρου (Natriumbenzoicum) καὶ ἐπέτυχε πλερέστατα, θεραπεύσας τέσσαρας ἀσθενεῖς, ὧν ἡ φθίσις εἶχεν ἤδη προβῆ εἰς τὸν δεῦτερον βαθμόν. Ἡ νέα θεωρία μένει ἀπλή ὑπόθεσις, ἐφ' ὅσον ἐν ἐμπροσθέντι διὰ πυκνῶν πειραμάτων ἐν ταῖς κλινικαῖς Βιέννης Βερολίνου καὶ Παρισίων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ ἐν τῷ γραφεῖο τοῦ «Παρθενῶνος» ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀριθ. 30.

Ἐν ΣΥΡΩΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναίῳ,
Ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ παρὰ τῷ κυρίῳ Σπ. Πρινάρῃ.
Ἐν ΝΑΥΠΑΓΩΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Παύλῳ Πατρῷ.
Ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Γ. Ν. Φιλαρέτῳ.
Ἐν ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῷ γραφεῖο τῆς «Σφίγγος»

Ἐν ΙΘΑΚῃ παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Παυλέτῳ.
Ἐν ΚΕΡΚΥΡΑΙ παρὰ τῷ κ. Π. Ἀποστολοπούλῳ.
Ἐν ΖΑΚΥΝΘΩΙ παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σφήκα
Ἐν ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ κ. Δ. Ἠλιάδῃ.
Ἐν ΒΡΑΙΛΑΙ παρὰ τῷ κ. Κλένδρῳ Πατάζογῃ.